

IX. ÉVFOLYAM.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

1916. 8. szám.

Budapest, február 21.

CSENDŐRSÉGI LAPOK

Szerkeszti és kiadja
a M. kir. Csendőrségi Zsebkönyv
szerkesztő bizottsága.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre _ _ 12 korona

Félévre _ _ _ 6 korona

Negyedévre _ _ 3 korona

Szerkesztőség és kladóhivatal:

Budapest, IV., Egyetem-utca 4.

CSENDŐRSÉGI LAPOK

Szerkeszti és kiadja a M. kir. Csendőrségi Zsebkönyv szerkesztő-bizottsága.

ELŐFIZETÉSI ÁRA: Félévre — — 6 korona.
Egész évre 12 korona. Negyedévre 3 korona.

Megjelenik
minden vasárnap.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL
Budapest, IV. Egyetem-utca 4. sz.

Időpocsékolás.

Irta: Argus.

(Vége).

A már eddig előadottaknak bizonyítására álljon itt példának az alábbi eset:

Egy tanyai lakos házába éjjel ismeretlen tettes betört és ellopott onnan 400 K értékű szalonnát, húst, zsírt, lisztet, stb. A lopott holmik között volt két, fehér gyolcsból készült liszteszacskó is, a melybe még új korában egy-egy nagyobb kört és a körökbe keresztet rajzolt a háziasszony tentával, de ezek a jelek a többszöri mosás mellett már annyira kifakultak, hogy csak a világosságuk tartva voltak felismerhetők.

Szóval: az összes lopott holmik között ez a két zacskó volt olyan tárgy, a melyre — miután a tettes feltehetőleg nem tudott a jelekről — határozottan lehetett állítani feltalálás esetén, hogy a vád tárgyát képező lopáshól származik. Mert a szalonna, a hús és a zsír, továbbá a liszt és az elvitt pár darab csalánzsák mind olyan általánosan egyforma és minden háznál találató dolgok, a melyeknek határozott felismerése és felismerésnek bizonyítékul való felhasználása soha sem lehet eléggé kétségtelen.

A két zacskóra fektette a súlyt a káros és maga az őrsparancsnok is, minél fogva utóbbi, bár az eset az első nyomozásnál ki nem derült, a bírósághoz tett jelentésében külön kiemelte a szóbanforgó jeleket, káros pedig felkérte, hogy arról mások előtt ne igen beszéljen.

Megjegyzem, hogy a tárgyakat elszállító kocsai nyomainak irányából következtetve, már az első nyomozásnál szinte holtbiztosnak látszott, hogy ki a tettes, a kinél azonban a legszorgosabb kutatás mellett sem tudtak a legesekélyebbet sem felfedezni a lopott tárgyakból. De mivel nevezett közártalmu volt, hát tovább is figyelemmel kísérték és abban a reményben, hogy ha másutt rejtette is el a lopott tárgyakat, egyszer mégis csak hazá viszi, ugyszólván hetenként házkutatást tartottak nála négy-hat hétig, de eredményt mégis csak azután értek el, mikor ugyancsak annyi ideig békén hagyták s ezzel alkalmat adtak neki arra a feltérésre, hogy most már nyugodtan élvezheti fáradozása gyümölcsét.

Egy újabb házkutatás tehát meghozta az eredményt

annyiban, hogy a két zacskót és egy zságot meglelték nála. Kikérdezés közben természetesen közölték a tagadásban levő gyanusítással, hogy az a bűnjel olyan bizonyíték ellene, a melylyel szemben sem a tagadással, sem azzal, hogy nála — a miben pedig igaza is volt — még nyolcz darab ugyanolyan liszteszacskó van használatban, mert az ővéiben nincs meg az az ismertetőjel, a minek alapján ezt a kettőt a nála talált tíz közül ki lehetett választani.

Más őrsparancsnok bizonyítóra elfogla volna az illetőt, mert hiszen betöréssel volt alaposan gyanúsítva és mint agyafurt közártalmuról alaposan feltehető volt, hogy mindent el fog követni, — a mihöz gazdag rokonsága jó közbenjárónak ígérkezett, — csakhogy a büntetéstől szabaduljon. De mert volt nevezettnek pár hold földje s azon tanyája, a melyben lakott, tehát rendszeres foglalkozása és tartózkodási helye volt, az őrsparancsnok csak feljelentette.

Gyanúsított a feljelentéséről meggyőződve, megkezdte az aknamunkát.

Először is egy közártalmu ismerősével ismételtelen ráizent a károsra, hogy vonja vissza a panaszát és jelentse be a bíróságnak, hogy a bűnjelként bemutatott liszteszacskó nem az ő tulajdona, mert ha ezt nem teszi, úgy megkárosítja, hogy nem heveri ki egész életében.

Káros emiatt panaszra ment az őrsparancsnokhoz, a ki a fenyegetőzöt feljelentette. De ez sem használt.

Ezután meg arra vetemedett, hogy a bűnjeleket kicserélteti. E célból egy szekér sa ígérete mellett rábeszélte egy másik ismerősét, hogy járjon közbe a bűnjelkamra kulcsát kezelő községi kishírnél, hogy az oda átadott két liszteszacskót cserélje ki.

Megjegyzem, hogy gyanúsított más községbeli lakos volt, az őrs székhelyén őrizetbe adott bűnjelek kicserélése iránt ez okból nem mert közvetlenül az előtte ismeretlen kishíróhoz fordulni. Az pedig, a kit a közvetítésre rábeszél, jó ismerőse volt a kishírnak is.

Igy előkészítve a helyzetet, együtt mentek a kishíróhoz, de ezt — a ki egyben községi előfogatos is volt — nem találták otthon, így aztán a feleségét kérték fel, hogy a kicserélés végett hozott két zacskót férjének adja át azzal az üzenettel, hogy 20 koronát és egy szekért fűt kap a közreműködésért.

Hegedűt, harmonikát, tárogatót, és a többi hangszereket általánosan elismert legjobb gyártm. szállít.

MAGYARORSZÁG LEGNAGYOBB HANGSZERGYÁRA

STOWASSER J.

os. és kir. udvari és hadsereg szállító, a Bákócz-Tárogató feltalálója, Budapest, II., Lánchíd utca 5. — Gyár: Öntőház utca 8. — Régi hangszerék javítása, vétele és becsorálása. — Árjegyzék minden hangszerről külön átdotik.

Terveik azonban nem sikerült, mert egyik csendőr véletlenül észrevette a lakánya közelében alkocsizó gyanúsítottat és társát s ezt mint szokatlan jelenséget bejelentette őrsparancsnokának azzal, hogy azok a községeháza felől jöttek.

Az őrsparancsnok mindjárt sejtette, miért járt a gyanúsított a rámezve idegen községeházában. Ment is mindjárt oda és leleplezte a tervezett csínyt, még mielőtt a kishíróné az éppen bazaarkezett férjének a megbízatást elmondhatta és a zacskókat átadhatta volna.

Gyanúsítottnak ezt a merészségét már megsokalta az őrsparancsnok és megfelelő nyomozás után felderítvén a bűnjel kísérletét, gyanúsítottat elfogta és a bűnjellekkel együtt a bíróságnak átadta, a részeseiket pedig ugyanoda feljelentette.

És mi történt! Az őrsparancsnok legnagyobb meglepetésére a bíróság nyomban szabadlábra helyezte az akkor már bűnhalmazattal terhelt közártalmat, mert — mint az őrsparancsnok kérdésére a bíró megjegyezte — az egész ügy és terhelt bűnössége annyira tisztázott áll a bíróság előtt, hogy az alapon terhelt elítélésére teljesen bizonyos, szükségtelen tehát, hogy nevezett a költségekkel járó vizsgálati fogságban továbbra is benn-tartassék, s mivel vagyona és állandó lakása van, megzökéséről sem lehet tartani.

Terhelt azonban még ezután se nyugodott, hanem az egész kár megtérítését felajánlotta károsnak, csak a bűnjelzacskókat ne vállalja magának a tárgyaláson. Káros, az őrsparancsnok tanácsára szívesen bele is ment a dologba, így történt aztán, hogy a tárgyalás napján felvette terhelttől az előlegképen felajánlott 200 koronát, de mihelyt a kihallgatásnál megjelent, letette azt a bíróság asztalára és bejelentette terhelt ravasz-ságát.

Igy aztán mégsem kerülhetett el a ravasz ember a büntetést, mert daczára, hogy ez utóbbi kísérletére is azonnal megtalálta a védekezést, hogy a nála jóval gazdagabb káros csak kölesönként kérte tőle az említett összeget, nem menekült meg a másfél évi börtön-büntetéstől s kártérítésként a 200 koronája is lefoglaltatott.

Azt hiszem, hogy ez az eset felre nem érthető módon megmagyarázza, hogy mikor van szükség a büntettes elfogására. És felvilágosítja a helyes eljárásra nézve esetleg tisztában nem levő csendőröket és őrsparancsnokokat, hogy a Szolg. ut. 117. §-ának VI. pontjában megjelölt okok sem mindig teszik okvetlen szükségessé a büntetést gyanúsított egyén elfogását s hogy az elfogást csak akkor kell okvetlenül teljesíteni, ha a gyanúsított rendes lakással nem rendelkezik, foglalkozásánál fogva egy helyhez kötve nincs, hanem csavargó életmódot folytat vagy ha — a mi ugyan a jelzett fejezetben feltüntetve nincs — gyanúsított terhére a már

kiderített bűncselekményen kívül még más bűncselekmények is felmerültek, a melyek kiderítését szabadlábbon hagyása esetén valamiképpen meghiusíthatná.

Egyébként minden őrsparancsnoknak ajánlatos, hogy a 117. §. ama pontjait, a melyek bizonyos feltételhez kötik a bűncselekmény tettesének elfogását, alaposan tanulmányozza, akkor sohasem kerül abba a helyzetbe, hogy szükség nélkül pocskolja a közbiztonsági szolgálat sokféle ágazatában hasznosítható azt a drága időt, a melyet helytelenül a törvénytelenül elfogott törvénytársait bekísértetésére elpazarol.

A tényvázlatokkal való bőkezűség amugy se emeli az őrsparancsnokságok szolgálati működésbeli tekintélyét, mert a szakaszparancsnokságok és a többi tiszti előljárók is a fogalmazványokba való betekintéskor mindjárt észreveszik, hogy a letartóztatás szükségességére felhozott különféle gyanúok sok esetben nagyon is gyenge alapokra vannak fektetve. Sőt hogy ha az elfogás törvénytelenége miatt az elfogott panaszt emel vagy — a mint az már többször megtörtént — a bíróság teszi át az iratokat a csendőrkerületi parancsnoksághoz a törvénytelen elfogás megtorlása végett, igen kevés csendőr vagy őrsparancsnok kerülheti el az utasítások és szabályok felületes ismeretéből vagy könnyelműségből származó törvénytelen eljárásának kellemetlen következményeit.

Azért hát legokosabban jár el az, a ki a más kárán okul és nem a maga kárán tanulja meg, hogy minden helytelen cselekedet maga után vonja a bűnhődést.

Az idő pénz! tartja egy mélyértelmű közmondás. S ránk csendőrökre, illetve a mi terhes szolgálatunkra vonatkoztatva, minden fenntartás nélkül variálhatjuk ezt így is: •Az idő észszerű kihasználása takarékoskodás az erővel és egészséggel!•

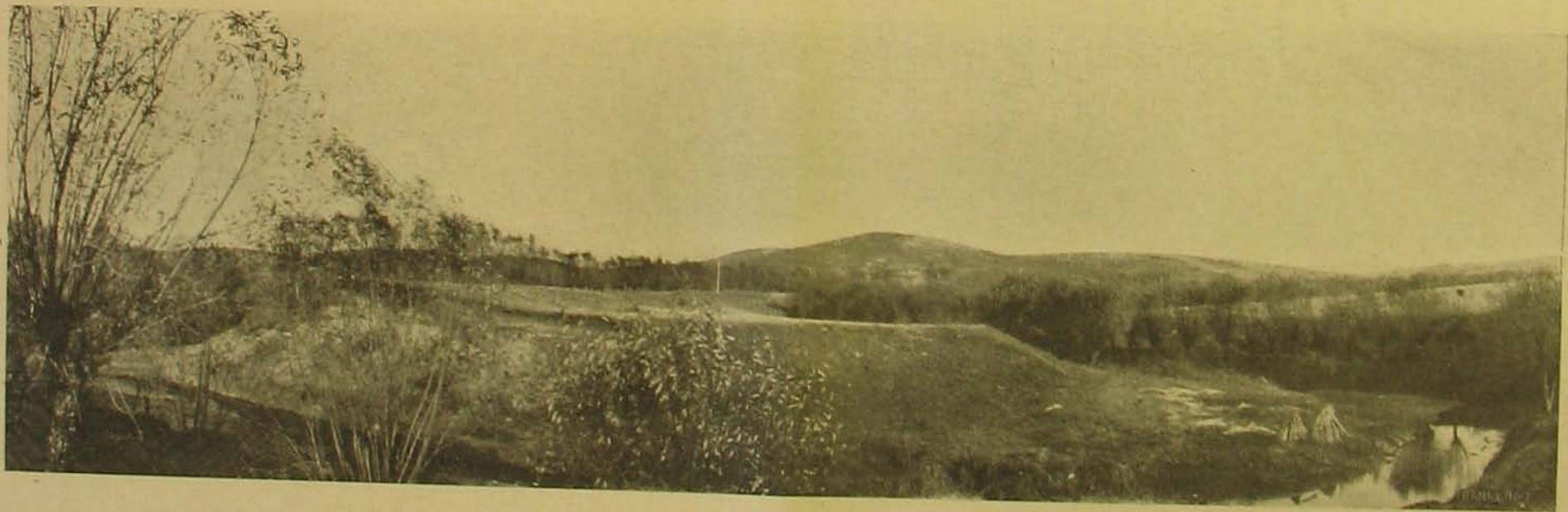
A szakértő tévedése.

Irta: V.

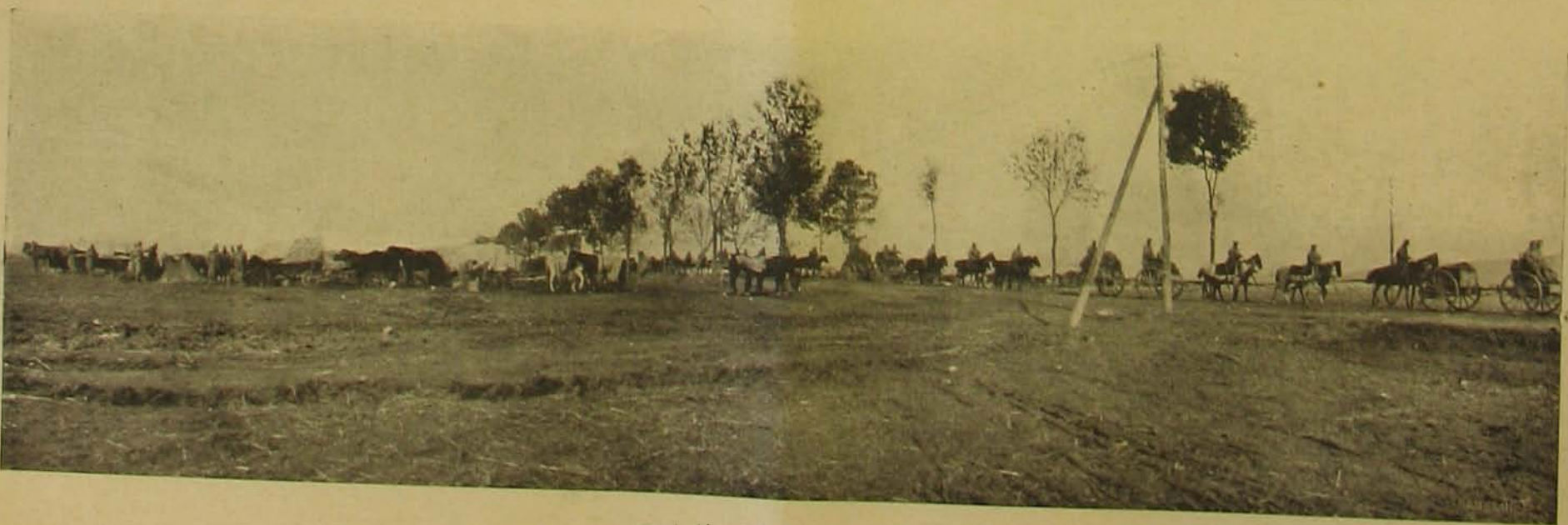
Azt tartják, hogy tévedni emberi dolog. Emellett szól az is, hogy nem egyszer történt meg már, hogy igen fontos esetekben eljáró szakemberek, alapos meggondolás és mérlegelés daczára is tévedtek, mennyivel

Ha fáj a feje ⁷ ne tévovázzék, hanem használjon azonnal **Beretvás-pastillát**

mely 10 perc alatt a legmakacsabb migránt és fejfájást elmulasztja. — Ára K 1.20. — Kapható minden gyógytárban. Készíti Beretvás Tamás gyógyszerész Kispesten. Orvosok által ajánlva. Három doboznál ingy. postai szállítás.

A Przemysł melletti bareztér.

Muniozió-szállítás a harczonekba.

könnyebben téved tehát a kevésbé szakember, vagy az olyan egyén, a ki valamely dolognak nem tulajdonít kellő figyelmet és fontosságot. Pedig a ki nem derült tévedések különféle esetekben már nagy szerencsétlenségeknek és sok helyrehozhatlan bajnak voltak okozói: bizony a hűnyűgyi nyomozások terén is fordultak elő már olyan tévedések, melyekből úgy a nyomozó közegre, mint másokra kellemetlenségek származtak.

Egy alapos tévedésről számolok be az alábbiakban, melyből nem származott ugyan baj, de ha a nyomozó járőr a szakértő véleményével azonosítja magát, egyéb kellemetlenségeken kívül ártatlan emberek is meghurczoltattak volna s végül is nem a szakértő, hanem az eljáró csendőrség lett volna ludas a dologban.

1910. év őszén egyik reggel, úgy 7—8 óra közötti időben egy megriadt ember lépett be a csákvári örs irodájába. Már a külsőjéről láttam, hogy nem csakély ügyben jött s ezért nem is vártam be, hogy az illető — falusi emberek szokása szerint a legsürgősebb esetben is — hosszúra nyújtott bevezetéssel mondja el panaszát, hanem nyomban kérdeztem tőle, hogy kit ütöttek agyon, vagy raboltak ki?

Kurta kérdésem daczára a tárgytól teljesen eltérő beszédbe fogott, miközben azonban a dolmány alól előkerült egy hivatalos külsője levél, melyet tőle átvettem s tartalmából mihamar megtudtam, hogy N. es — i református pap az elmúlt éjszaka meggyilkoltatott s valószínűleg kirabolttatott.

A levelet a község jegyzője a községi orvossal egyetértőleg írta, így az eset kétségtelennek látszott előttem, miért is az épen Ca. község táján portyázó egyik járőrön kívül a honn volt csendőrrel én is nyomban a helyszínére siettem. Útközben a birtkozó embertől megtudtam, hogy a pap előző nap egyházi adót szedett s egyesekkel civakodott is, miből arra kezdtem következtetni, hogy talán inkább bosszúról lesz szó, mint rablógylakosságról s a tettest az adófizetők között kell keresnünk.

Ca.-be érkezve, először a község jegyzőjével és az orvossal orlokoztam. Elmondták, hogy a pap magányosan élő nőtlen ember s csak egy ütésebb takarítónő jár hozzá reggelenként, annélfogva az esetről közvetlenül senki sem tud felvilágosítást adni. Azt is közölték velem, hogy a pap előző napi adószedés alkalmával, mint igazságsszerető ember, nagyon hosszankodott egyesek eljárásán és néhány jobb módú egyént is megneveztek, kikkel összeeszelalkozott s bár egyenesen senkit sem gyanúsítottak nézetük, úgy láttam, az volt, hogy a pap meggyilkolása az adószedéssel függ össze. Azt is tudomra adták, hogy az esetről jelentést tettek a kir. ügyésszégnek, a kir. járásbírósnak és szolgabírói hivatalnak.

Valószínűleg ezen jelentések alapján, a sz. i helyi lapok — az eseményt borzalmasan kiszínezve — napokig egész oldalakat írtak a vázolt esetről.

Az előjáróság tagjaival, az orvossal s az időközben

elhivatott takarítónővel — mint a ki az esetet elsőnek fedezte fel — a paplakba mentünk, a hol a hulla feküdt. Itt a takarítónő elmondta, hogy reggel 12 óra tájt betért a paplakba, hol — szokás ellenére — a folyosó ajtaja záratlan volt, midőn pedig az ajtót kinyitotta, a pap kiskutyája — a pap körüli egyedüli élőlény — erősen ugatni kezdett, mintegy tudtul adva az ott történeteket. A nyitott szobában a kialvó félben pislákoló lámpa fényénél csakhamar észrevette a kövön arcczal lefelé elnyújtózva fekvő, hatalmas termetű papot. Első pillanatban komolyabb dologra nem is gondolt, hanem megütközve azt hitte, hogy a különben példás életet élő tiszteletes úr — megfélemlítkezve hivatása komolyságáról — kissé felöntött a garatra, s a puha ágy helyett a kemény követ választotta éjszakai fáradalmainak kipihenésére. De ez a gondolata csak egy pillanatig tartott, mert a mint a szobában szétnézett s ott mindent a szokott rendben talált, nyomban rosszat kezdett sejteni s a papot felkelteni próbálta, az azonban már meg volt dermedve. Rettenetesen megijedt s kiszaladt, a kis kutya pedig utána. A paplakból történt kimenekülése után nyomban a községi jegyzőhöz, majd onnan az orvoshoz futott.

A hulla tényleg a bemondottak szerint arcczal lefelé, fejjel a hálószoba irányában a folyosón találtatott. Jobb keze mellett egy megkezdett gyufaskatulya feküdt, melyből pár szál ki is szóródott; a pap fején levő kemény kalap több helyen be volt szakítva s a kabátja is tépett volt.

Az egyházi előjárók közbenjöttével a szobában fel talált pénzárkulcsok segítségével az egyházi pénzkészletet megvizsgáltuk s azt teljesen rendben találtuk. Érintetlen állapotban volt a pap magánvagyonja is, így tehát csak hosszúra lehetett következtetni. Mielőtt azonban az ügyre vonatkozólag bárkit is kikérdeztünk volna, az előttiünk fekvő hullát vettük alaposabb szemügyre, anélkül azonban, hogy a helyéről elmozdítottuk volna, s ennél a jelen volt orvos és jegyző is közreműködött.

Alapos körültekintés után a községi orvos azon nézetének adott kifejezést, hogy a papot valamely haragos, vagy talán többen is lehettek, megleshették, midőn lefekvés előtt ki akart menni s hogy az udvaron zajt ne idézzenek elő, mely körülmény árulójuk lehetett volna, a folyosón megtámadták s mert a pap erős ember volt, vele dulakodni kezdtek, miközben a ruházatát összetépték, míg a kalapját botütésekkel lyukasztották be, majd pedig megfojtották, mert arcczának vereses-kékes színe és a dult kifejezés azt látszik bizonyítani. Hogy pedig a fején külső sérülés nem látható, azt a dus hajzatnak lehet tulajdonítani, mely az ütéseket annyira felfogta, hogy külső sérülés nem történt, az agyra azonban az ütések mégis ronesolólag hathattak, mit majd csak a boncolás fog beigazolni. Ezen érvelését a hulla mellett talált gyufával is bizonyította, mert nézete szerint az illető valószínűleg a sötét udvarban világítani akart vele, azért hozta magával.

Train a Magiera melletti csatatéren.

A máltai lovagrend kórházyonata.

Az orvos nézetével mindenben egyetértett a jegyző is, de hozzáfűzte, hogy jó lesz a kolerajárványra való tekintettel, erre a ragályra is kiterjeszkedni, hogy nem-e az okozta a halált.

A jegyző eme vélekedésével szemben az orvos minden kétséget kizáróan állította, hogy jelen esetben a kolera kizárt.

Ezen véleményekkel szemben én is elősoroltam a saját nézetemet azzal, hogy a míg a törvényszéki szakértő bizottság mást meg nem állapít, attól el nem térek.

Az én nézetem az volt, hogy ha gyilkosságról lehet egyáltalán beszélni, akkor csak bosszúból eredő gyilkosságról lehetne szó, de mivel Cs. lakossága, különösen a reformaátus rész, törvénytisztelő és jómódu volt, kikerül ilyen súlyos cselekmény elkövetése feltételezhető sem volt, [ennélfogva gyilkosságról szó sem lehetett, hanem a halál okául mást kellett felderíteni. Megfigyeléseim és hallomásaim szerint a túlságosan lelkiismeretes pap adószedés alkalmával egyesek kapzsiságán nagyon felindult és ezen izgatottsága a presbiteriumi tagok tanúsága szerint az adószedés után sem csillapodott; ilyen izgatott állapotban lefekvés előtt — a takarítónő állítása szerint — a konyhában elhelyezve volt gyufáért mehetett s midőn onnan visszatérőben volt — a konyhából levezető két lépcsőn — a folyosón sötét lévén, megbotlott, a kövezetre esett és mint magas, bizásnak indult nehéz ember, alaposan megüthette magát, miközben — felindult állapotát tekintve — egyéb belső sérülés, mint szívbaj, agyrázkódás stb. is érthette s mert a házban egyedül volt, segítségére nem lehetett senki; ezenkívül szűk és magas gallért viselt, mely — többek tanúsága szerint — rendszeres körülmények között is fojtogatta, mely körülmény jelen esetben, a midőn az egész napi izgalmak vérét teljesen felkorbácsolták, még jobban mutatkozhatott, miközben vérkeringési zavarok keletkezhetnek és segély híján beállott a halál. Ez volt az én felfogásom.

A pap más egyén általi megfojtását azért tartottam kizártnak, mert a magas inggallérja, melyet előző nap vett fel, teljesen sértetlen volt; már pedig, ha az illetőt valaki fojtogatta volna, annak nyoma lenne a galléron. A kalapot és a kabátot pedig — úgy kombináltam — a kutya rágta ki, illetve szakgatta össze, s hogy erről a jelenvoltakat meggyőzzem, az elzárt kutyát oda vezettem, mely a hullát először körül szaglálta, majd megugatta s végül rubázatát czibálni kezdte, mintha fel akarná ébreszteni.

Véleményemre a jelenvoltak fejüket csóválták, sőt ellensúlyozásul tudtomon kívül járásparancsnokoknak jelentést is tettek amiatt, hogy a nyomozást más irányban nem folytattam. Végre megérkezett Sz.-ről a törvényszéki szakértő bizottság és csakhamar kiderült a való tény.

Ugyanis a vizsgálóbíró, valamint a törvényszéki orvos meghallgatta jelentésemet s az előljáróság — közte a

jegyzőnek és a községi orvosnak — ellentétes véleményét is, mely adatokat jegyzőkönyvbe vette. Itt különösen megemlítendőnek tartom, hogy a községi orvos teljes határozottsággal azt állította, hogy a pap nem volt szívbajos, mert azelőtt három hónappal, midőn életét 10,000 koronára behiztosította, őt alaposan megvizsgálta s ekkor semmi rendellenesét sem észlelt rajta.

A végeredmény pedig, melyet a boncoló bizottság a halál okául hivatalosan megállapított, teljesen megegyezett az én nézetemmel s így a rablógyilkosságnak vélt eset — melyhen 36 órán át nyomoztunk — szerencsétlen véletlenségből eredő halálesetnek minősítettett s az ügyben minden további eljárás megszüntetett.

Egy igen megszivlelendő körülmény tűnik ki a leírt eset nyomozásánál. Ugyanis a nyomozó közegnek, a kinek a nyomozás terén több tapasztalata van, mint az eseményeknél esetleg közreműködő más egyénnek, ha szakember is az illető — nem kell kizárólag arra törekedni, hogy mindenáron bünesset fennforgását megállapítsa, hanem hogy a cselekmény valódi oka kideríttesék s hogy ily módon esetleg ártatlan események ne huzdoltassanak. Először is tehát azt állapítsa meg, hogy forog-e fenn bűncselekmény, vagy nem? s míg ez tisztázva nincs, csak a halaszthatatlan lépéseket tegye meg.

Verdun körül.

A „Neues Wiener Tageblatt” haditudósítója írja az alábbi érdekes közleményt a német főhadiszállásról.

A különböző hadtestek és hadosztályok küldöncei délelőtt fél tíz órakor gyülekeznek a hadsereg főparancsnokságon. A gyülekezés kicsiny előszobában történik, abban a házban, a melyben már hónapok óta tanyázik a főparancsnokság. A ház előtt esőtől, szélőtől már némileg megviselve leng a főparancsnokság fekete-vörös lobogója. A küldönczök többnyire altisztek. Megtalálni közöttük mindenfajta németet: van bajor, vesztfaliai, württembergi, porosz és így tovább. Kedélyesen „Exzellenzciád!”, „Tábornok!” megszólítással köszöntik egymást, már a szerint, hogy kinek milyen a főnöke. Kipakkolják a fronton történt ujságokat és az „Exzellenz” féltékeny a „Tábornok” sikereire, de megfordítva éppen így van. Ezek az emberek a legkülső lövészárkokról humort is hoztak magukkal, igaz, hogy sarat is a csizmájukon.

Orosz rombolások Bukovinában. — Janos lovag román földbirtokos kastélya az orosz betörés előtt. — A betörés után. — A pankai román iskola és község romjai.

Egy ilyen küldöncz autóval nemrégiben magával vitt a divíziója törzséhez és három napot töltöttem ottan.

Két órán át mentünk elárasztott földek és víz alatt álló erdők között és akkor eljutottam a célig. Egy bosszúra nyúlt faluba. A hadtest törzsének szállásmestere, egy főhadnagy, a ki czivilben egyébként kereskedő, igen szívesen fogadott és egy szobába vezetett, a melyben már barátságosan égett a tűz. Szolgálatomra egy ifjú huszárt adtak; a háború előtt zsoké volt és sok versenyt nyert. A szállásom az a nagy helyiség lett, a mely az itteni francia parasztházakban éppen úgy konyha, mint szoba. A széles faágy a falba vágott kuczkóban áll. A kályha igen nagy, hatalmas fatörzseket kell egyszerre beledobni és a vasajtaján pompás díszítések vannak. A rozoga karosszék, a mely mellette áll, lehet vagy száz esztendő és a többi szék se sokkal fiatalabb. Kőedényben kell mosakodni; a fiókos ládák embermagasságuk, minden falon Jézus-kép, az ablakok kitördeltek és az asztalon egy játékeszer áll, a melyről megfélemeztek a menekültek. Ilyen belülről az én elegáns lakásom.

Fölöttem iszonyú zaj, mintha a mennyezetet akarnák beszakítani. Egy század katonát szállisoltak el a padláson. A mint hallom, hannoveriek, a kik ebben a faluban pihenik ki a harcztér fáradalmait. Birkóznak és dög a ház, a mikor a padozathoz csapkodják egymást. Úgy látszik ragadós, hogy az angolok sportot űznek a front mögött. Még csak az hiányzik, hogy éjszaka footballozzanak fejem fölött. A szobám baloldalán túl istálló kezdődik. Arra se csöndesebb a világ. Persze a padláson és az istállón is elvégzem a bemutatkozó látogatást. Ekkor hallom, hogy a nyugtalan emberek három óras mara után érkeztek ide; ahá, tehát birkózással pihenik ki magukat.

Az istálló ajtaja előtt öreg népfölkelők állanak. Valamennyi cigarettázik és mindegyiken gyapoting van. Ezt a hazai holmit a pihenőnapokon mindig kabát nélkül hordják és így meglehetősen kímélik az uniformist.

A falu nagy utcáján katonabanda szól. Most ballom először a háború alatt. Elvánszorgok oda a feneketlen sáron át és pompás, ünnepi látványban van részem. Egy major előtt játszik a banda. Egykor iskola is volt benne és egyike ez a falu kissezámú emeletes házainak. Faköpnögy van előtte és benne silbak. Ez ulánus. A majorság előtt mintegy husz tiszt áll, meg két hadbíró és három tábori lelkész. A bajor katonabanda szemközt koncertezik. A bajor király születésnapja van ma. A ki nincs szolgálatban, az itt kószál ma. A házak előtt szemétdombok, de ezek ma tribünökül szolgálnak a zenekedvelő publikum számára. Rajtuk legalább szárazon állbatnak a derék katonák. Kápolna is van itt, kis ház előtte, a melyet szépen feldíszítettek kék-fehér papírossávokkal és Lajos király arcképeivel. A portrét a bajor telefonosztag egyik katonája rajzolta. A zenekar szépen, frissen játszik. Bőkeidőben Bayreuth az álló-

mása, és Bayreuthban értenek valamicskét a zenéhez. Most a Wittelsbach-indulót játszsák. Utána elégikus dal következik. Megjelenik ő exczellenziája a divízió-nárius. Németországban éppen oly jól ismerik, mint Ázsiában, vagy Amerikában. Waldersee grófnak vezérkari főnöke volt Khinában, majd kormányzó Pekingben. A német gysarmattársaságnak egyik vezetőembere és széke, meg szava van az urak házában. Hadnagy volt 1870-ben és akkor az apja vette be Verdun várát. Ama tábornokok közé tartozik, a kiket a háború már a nyugalmas szemlélődésből ragadott ki. Elragadóan egyszerű ember és fáradhatatlan a rája bizott katonák dolgában.

A koncertnek vége. Ő exczellenziája a zenészek közé megy. Messzihangzón köszönti fel Lajos bajor királyt, Vilmos császár hü szövetségését. Három dörgő éljene a királyra hatalmas visszhanggal találkozik. Azután felhangzik a „Meil dir im Siegeskranz” és az ünnepnek vége. A zenekar ellábol a sárban, más falukba megy, minden bajort felkeres. A szél átviszi a zenéjüket a francziáknak is.

A nagy utca közepén áll a templom, csinos házak környezik. Föltuczat gránát igen megrongálta a templom falait. Itt a temető is; ennek hirdetési táblájára friss ujságokat, térképeket ragasztottak. Néhány buzgó katona olvasó mindig akad. Az illusztrált ujságoknak különösen nagy a varázsereje. A templom mellett, a kicsiny, de tiszta paplakban ő exellenziája lakik. A ház mögött kertecské, e mögött szántóföldek, csöndesek, érintetlenek, mintba béke lenne. A községházán olvasótermet rendeztek be a legénység számára. Itt vigan ropog a kályhában a tűz és a kerek asztal köré hozott iskolapadokon a mi derék csukaszürkéink gubbasztanak; amott néhány braunschweigi, a ki rózsaszín tábori levelezőlapra ír. Vajjon kinek? A helyőrség parancsnoka gondoskodott róla, hogy az olvasóterem asztalán mindig friss ujságok legyenek.

A helyőrség parancsnoka egy földszintes ház ajtaján nyit be. „Megmutassam a legénység fürdőjét?” — kérdi. — Az egykori mosókonyhát pompás és higiénikus fürdőszobává alakították át. Egyszerre húsz ember fürödhet meg benne. Állandóan folyik a meleg víz, a szobát jól fűtik és a padlóra szőnyegetek terítették. Hasonló fürdő, persze, van a tisztek számára is.

A helyőrség parancsnoka még ezeket mondta:

— A falu lakói közül kevesen maradtak itt, de jól megfőrek velük. Három öreg közülök pedig egyenesen barátomnak számít, különböző kívánságokkal jönnek hozzám. Sokszor mondják, hogy legszívesebben a németek alatt élnének. Aránylag nem rossz a soruk mostan. Vagyonos emberek nincsenek erre, de a bortermeles tisztességes jövedelmet biztosít. Fát hozatok velök az erdőről, általában mindig segíteniök kell a munkában. Többnyire maguk gondoskodnak az élelmükről, de mi is adunk nekik húst és kenyeret. Az asszonyaik mosnak a katonáinkra és ezzel is keresnek valamit. Kávét,

ezukrot nagyon szeretik. Gyakran fehérek kenyeret és vaját is kapnak. Pénzt is kapnak és vásárolhatnak egyet s mászt a kintinban. A parancsnokság állapítja meg, hogy a kintinos milyen árban szolgálja ki őket. A kintin igen primitív. Kis ablakon keresztül szolgál ki a kintinos, a ki altiszt. Néhány tuszt is tartok az őrszobán, biztosítékul arra, hogy a lakosság jól viselje magát. Egyike ezeknek a helyettes polgármester, de ő most beteg és ezért odahaza maradhat. A többi tuszt mindig katonák kísérik, ha munkára, sétára indulnak, vagy ha haza látogatnak. Az omberek türelmosek és nekem nincs panasom rájuk.

Közben besötétedett. Az utcákon azonban nem gyultak lámpák. Sötétnek kell lenni. Ha a szobákban világosságot gyujtanak, akkor be kell tenni az ablakok fatábláit. Tapogatózva kell botorkálni a sötétben és az óriási sárban. A villamos zseblámpákat csak egy-egy másodpercze szabad használni. Az utca töcsogó sárban néha patkócsattogást és keréknak gördülését hallani. Könnyen elgázolhatják az embert. Ilyenkor hirtelen föl-villannak a zseblámpák. Egy ugrás oldalra és azután tovább tapossuk a sötétséget. Elcsöndesedett a falu is; már csak a francia ágyúk dörgése zavarja meg a esöndet.

KÉPEINKHEZ.

Háborús képek.

Számtalanszor olvashattuk már a napilapokban, hogy az oroszok, mikor bejutnak a monarchia egyik vagy másik közegébe, minden jót, bántatlanságot ígérnek a lakosságnak, ha kerülik a velük szemben való ellenséges viselkedést és ha az általános ellátásra és rendezelhelyezésére vonatkozó kívánságaikat teljesítik. Nagyon természetes, hogy az életéért és vagyonáért remegő békés lakosság töle telhetőleg igyekszik eleget tenni a kellemetlen vendégek követeléseinek, adnak nekik mindent, a mijük van, átengedik nekük lakásaikat, maguk félrehúzódnak és a mennyire csak tehetik, elkerülnek minden közvetlen érintkezést a nem éppen szimpatikus jövevényekkel, csak hogy a neheztelésüket, rossz indulatukat ne provokálják.

Az oroszoknál azonban, a mint a lakosság mind annyiszor a saját kárán megtanulhatta, az ígért csak szép szó marad. Alig helyezkednek el, márők az urak mindenben. Nem veszik sommibe a védtelen lakosság könnyörgéseit, hanem mindent, a mihez csak hozzáférnek, elpusztítanak; folgyujtják, lerombolják a házakat, elveszik a lakosság pénzét, jószágát a minden olvibotó ingó vagyonát. Ajtóját, butorát feltüzelik, ágyneműjét kihordják a lövészúrokba, úgy hogy csak nyomor és pusztulás marad utánuk mindenütt. Képeink egyiké eléggé ölethűen illusztrálja, hogy egy-egy rendezett község vagy lakóbáz milyen állapotban marad az oroszok olvonulása után.

További képeink egyike a Przemysl melletti harczeret mutatja, a melyhez csak oda kell képzelni a vár ostromlására már másodizben felvonult orosz hadsereget, előttünk van az ostromlott vár mostani látképe. Több mint bárom hónap óta reménykednek már az oroszok eme kiváló galicziai erődnak védművei előtt, hogy végre talán sikerül bevenni a várat, de kitarításuk és ostromlásuk még eddig semmi sikerre nem vezetett. S nincs kizárva, hogy mielőtt reménységük teljesülhetne, könnyen úgy járhatnak, mint a képeink másikán látható Magiera melletti esatáron, a hol — mint tudjuk — igen alapos leezköt adtuk hős csapataink az oroszoknak arról, hogy lelkesedéssel teljesített előnyomulásunk és hatásos rohamaink előtt, bármilyen túlszámmal vannak is, meg sem állhatnak.

Harmadik képeink egyike a municiószállítás lebonyolítását mutatja, míg ugyanennek másika a máltai lovagrend sebesültszállító vonatát állítja elénk.

A máltai lovagrend vagy másként Jobannita-rend a legrégebbszerzetes lovagrend. A hagyomány szerint még a XI. században alakult. Tagjai annakidőjén csak a Szentföldön — Egyiptomban, Jeruzsálemben — rendezkedtek be azzal az oltökélt feladattal, hogy a Szentföldet a hitetlenek (törökök sth.) ellen megvédelmezzik, a mely feladatukban az európai fejedelmek közül is többen segítettek őket. A későbbi idők folyamán azonban, mikor a török mégis csak elfoglalta Egyiptomot, áttelepült a rend Európába a többfelé oszolva, Olasz- és Poroszországban, Ausztriában és hazánkban rendezkedtek be. Tagjainak, a kik általában előkelő, gazdag és kevés kivétellel katolikus főurakból és főhercegekből állanak, ezidőszereint legfőbb szerepe a háborúban való betegápolás elősegítése, a mely ezélel a monarchiában levő lovagrend 12, egyenként 16 kocsiából álló, teljesen felszerelt egészségügyi vonatot boesát a hadügyminiszter rendelkezésére. Ezek a vonatok a Máv. és a bálókoesi-társaság kocsijaiból vannak összeállítva, a belső berendezést azonban a rend költségére és rendelkezése szerint készítették.

HIREK.

Dicséret és megjutalmazás. Nagy Mityás, a III. sz. esendörkerület állományából a IV. sz. esendörkerület máramarosszigeti szárnyához vezényelt esendörnek a es. és kir. Pflanzler hadseregesoortparancsnokság, egy veszedelmes kémnek és lázító röpiratok terjesztőjének felkutatásánál tanusított ügyos közromüködeésért, személyéhez intézett kiadványban, a legfelsőbb szolgulat nevében, dicséret olismerését fejezte ki a ugyanazon alkalomból öt 350 K pénzjutalomban részesítette.

Pályázat hirdetése. A m. kir. esizi honvéd-gyógyháznál 240 K évi pénzilletményvel és 1000 K mel-lékilletményekkel, továbbá természetbeni lakással javadalmazott házmesteri állás 1915. évi március hó végével megüresedik. Ezen állásra a mostani háboru

alatt, *scbesülés* következtében *szolgálalképtelenné* vált, *louübbszolgálo* nős *altisztek* folyamodhatnak. A pályázati kérvények szolgálati uton 1915. évi márczius hó 15-éig a m. kir. csizi honvéd-gyógybáz parancsnokságnál nyújtandók be, a honnan döntés végett a m. kir. kassai bonvédkerületi parancsnoksághoz fognak felterjesztetni.

Kérelem. Dobos Illés, Magyarlapuson (Kolozs megye) állomásozó csendőr, kéri Hegedüs Sándor csendőrt, ki vele Marosvásárhelyt, a 9. honvédhuszárezrednél együtt szolgált, hogy címét egy fontos ügyből kifolyólag vele közölje.

KÜLÖNFÉLÉK.

Orosz fogságból szabadult katonák. Egy szegedi kórházban több sebesült katonát ápolnak, a kik a zempléni harcok közben orosz fogságba kerültek, de kiszabadultak. Egyikük a következőket mondotta el erről:

— P. századosnak s a szegedi katonákból álló csapatának az volt a főadata, hogy a szinnai dombot foglalják el. A százados a magyarfiukat rohamra vezényelte rajvonalba fejlődve vonultak a hóban csúszva a szegedi katonák. A túlerővel jött kozákok, a dombról lerohanva, körülkerítették a kis magyar előőrs csapatot s fogságba ejtették. Megkötözve bevitték őket Szinnára, az Andrásy-birtokra s ott a major színjeiben erős őrizet alá vették a négyszáz magyar katonát. Két napig tartották ott a közlegényeket, míg a tiszteket gróf Andrásy Gyula kastélyába vitték föl, ahol együtt laktak a kozák tisztekkel. A kastélyban este kezdődött az igazi élet. Zeneszó mellett, kurjongatva, dáruidót csaptak a kozáktisztek. Harmadnapra szállt ezredék kürtjelzése ütötte meg fülünket. Javában szólt az Andrásy-kastélyban a muzsika, a mikor a város szélén levő csür udvara előtt megállottak a magyar katonák. Az őrzetők harsány hangon fölkiáltott: «Piuk, fegyverre, jön a segítség!» A színben levő összes gazdasági szerszámokat magunkhoz vettük és kaszával, kapával, gereblyével felszerelve, feltörtük a szín vaspántos ajtaját. Csizmáját levetve az őrzetők az őrhöz közeledett, hátulról lefogta s gyorsan végzett vele. A szín másik sarkában posztoló kozáknak még volt annyi ideje, hogy pipjével társai tudtára adbassa a veszedelmet. A következő percekben majd harmadfélszáz orosz katona rohant a szín felé hiányos fegyverzettel fölszerelve. Az első puskalövést sűrű ágyúzó s még több puskalövés követte és menekült az orosz. Futottak, már a melyik tudott, drágán, vérrel fizetve a pünkösdi királyságért. A legtöbben a kezüket magasra tartva, kegyelemért könyörögve megadták magukat. 280 orosz katonát vittünk a magyar táborba, közöttük sok tisztet is.

A francziák csukaszürkéje. Az új franczia tábori egyenruháról, a mely azonban mind a mai napig — a mint a franczia harcztérről jövő birek igazolják — csak papiron létezik, Jacques Norbert a «Frankfurter Zeitung» basábjain a következő anekdotát írja: «Végre mint egy jelzés, mint egy Fanfare, mint egy ünnepies felvonulás, a tömegben és tarkabarka katonainformisok közül élénken kiválva sétál végig a Rue de la Libertén egy katonatiszt, büszkén, peczkesen, megközelíthetetlenül, ünnepi díszbe kibúzva. A tiszt az utolsó gombig az új tábori egyenruhát viseli; gombos gamasnival, britsesznadrág, kabát s rája fölvarrva a zsebek, könnyű és kényelmes és mellé a káppi, minden azonban élénk kékesszürke

rajta, úgy, hogy a tiszt ebben az uniformisban épen úgy fest, mint egy kép, a mit az ember valami kékes vízfestéssel festett volna föl egy szürke, bolyhos, áttetsző — hogy is mondjuk — fiesspapírra. A mint a tiszt elhalad, mindenki megáll és meglepetten bámul, mindenki kitér előle s az utcán akadálytalanul sétál a bámulók sorfala közt. A dijoni vár kékesszürke böse, a kékesszürke franczia katona elhalad az utcán a harczosok közt, a kik lélekzetfojtva néznek rá és üdvözlik, míg végre megtörik a csend és általános kavardás, zaj támad s mindenki arról beszél, hogy: «ilyet még nem látott. Valószínűleg, sőt minden bizonynyal angol lesz.» — «Nem, ez a liftes fiu a Hotel de la Cloche-ból», mondja egy másik. — «Ostoba, hiszen ez az új kékesszürke az új tábori egyenruha», mondja rá egy harmadik. Végezetül azután egy — bizonyára szakértő franczia — hangosan gondolkozva, arra fakadt, hogy: «bizony nagyon helyénvaló lenne, ha a jövőben a hadvezetőség mindjárt vegytisztító intézetet is szerződtetne és vinne a harcztérre.» A valóság az, hogy a kékesszürke nagyon is élénk, feltűnő, messziről kiváló szín a mivel aligha tesz a franczia hadvezetőség kedvező tapasztalatokat.

Hindenburg keserősége. Zobeltitz Fedor, az ismert német író, egy berlini újságban beszámol egy látogatásáról, a melyet Hindenburg főhadiszállásán tett. Az író Hindenburg ebédre is meghívta s ebből az alkalomból sok mulatságos dolgot mondott el neki népszerűségének hátrányos oldalairól. Az üdvözléseket, a melyeket a tábornagy karácsonyra és újévre kapott, ruhakosarakban kellett elszállítani a főhadiszállásról. A levelek legnagyobb részét gyermekek írták. Hindenburg különösen a verses köszöntők miatt panaszkodott, a melyekkel elárasztják. Ezekben a versikékben legtöbbször «Hindenburg» és «hinten durch» rim szerepel. De nemcsak maga a tábornagy panaszkodott, hanem vezérkari főnöke és adjutánsai is. Mindezen felül városok vetélkednek Hindenburg nevéért. Tirolban legutóbb egy magas hegyet neveztek el Hindenburg nevére. A főhadiszállásra érkezett levelek nagy részét iparosok és kereskedők értesítései teszik ki: Az egyik cukrász tortáját nevezte el a tábornagy nevére és kóstolólul elküldte neki a tortát. Másik cukrász vaniljakrém-ből alkotja meg a tábornagy hajusos arcát. A szivargyárosok a szivar gyűrűjét ékesítik arczképével, Berlinben van már Hindenburg-hering, Hindenburg-tolltartó, Hindenburg-pipa. stb.

Szerkesztői üzenetek.

Komárom. Ha le akar szerelni, adjon be nyilatkozatot. Azonban csak a háboru végével mehet el. Csapatszolgálatra való beosztását már előbb kérheti. Kérdés ugyan, hogy engedik-e?

G. M. Nincs időnk utána járni, a szolgálirói hivatalnál minden esetre megkapja a fölvilágosítást.

V. J. A kérdés tárgyalás alatt áll.

S. T. tanító. A szükséges okmányok esatolása mellett forduljon kérvénnyel a lakhely szerint illetékos hadkiegészítő parancsnoksághoz.

1696 Gy. Attól függ, hogy milyen minőségben van beosztva.

65. 1. A m. kir. belügyminiszter ur nem engedi el. 2. Tárgyalás alatt áll. 3. Nem hiszszük.

Havasi úrs. Malyszüke miatt nem adhatunk részletes fölvilágosítást. Minden községi jegyző megmondja.

V. A. Az odaszállításért kell fizetni. Törti díj tudtunkkal nincs.

35. Háboru után tudtunkkal mehetnek.

Nagy őrmester. Sorsjegye nem nyert.

B. H. Névtelen levelekre nincs válaszuk.

HIVATALOS RÉSZ.

SZEMÉLYI ÜGYEK.

Legfelsőbb elhatározások.

Ö császári és apostoli királyi Felsége az alább következő kinevezéseket legkegyelmesebben teljesíteni és elrendelni méltóztatott:

1. hogy az előléptetések csak akkor lépjenek érvénybe, ha az előléptetéshez megkövetelt összes feltételek a legfelsőbb elhatározás napján, illetőleg az 1914. évi november hó 1-ével kinevezettek nézve a kinevezés napjával teljesítve voltak;

2. hogy ezen Rendeleti Közlönyben kihirdetett szolgálati beosztások csak annyiban bírnak érvényvel, a mennyiben azok időközben a hadrakelt seregnél nem változtak meg;

3. hogy az 1. és 2. pont értelmében szükségessé váló helyesbítések a közvetlen előjáró parancsnokságok (hatóságok, főnökök) által a honvédelmi miniszteriumnak mielőbb közvetlenül bejelentessenek.

És pedig:

A m. kir. csendőrség állományában:

1915 márczius hó 1-vel:

ezredessé:

Spalla Aurél alezredest. (rang: 1915 márczius 1.* az V. számú csendőrkerület állományában;

századosokká:

1915 márczius hó 1-ei ranggal:

a következő főhadnagyokat:

Stolzenberg Vilmost,	(1. rangszám) a III.,
Nádpataky Ágostont,	(2. ") a VI.,
Tomory Endrét,	(3. ") a IV.,
Szűtsy Imrét,	(4. ") a VI.,
Sólyom Antalt,	(5. ") az V.,
étegyházi Kirileszku Gyulát,	(6. ") a VI.,
Preszly Lőrindot,	(7. ") a VIII.,
bobrovniki és felsődrie-thomai Lukácsy Bélát,	(8. ") a II.,
Harsányi Barnát,	(9. ") a VII.,
Kosztka Ágostont,	(10. ") a III. számú csendőrkerület és
Barényi Ferenczet,	(11. ") az országos

csendőriskola állományában;

* A rangszám később fog közöltetni.

főhadnagyokká:

1915 márczius 1-ei ranggal:

a következő hadnagyokat:

Vetter Ferenczet,	(3. ") a III.,
Tibanyi Ferenczet,	(4. ") a II.,
Tóth Kálmánt,	(6. ") és
Bertalanffy Dezsőt,	(7. ") a VI.,
Richnovszky Oszkárt,	(8. ") a IV.,
Knausz Gyulát,	(9. ") és
Csederla Dezsőt,	(10. ") az V.,
Reschner Győzöt,	(13. ") az I.,
dr. Hilbert Gyulát,	(14. ") és
Kriszton Györgyöt,	(15. ") a IV.,
Szabados Kálmánt,	(16. ") a III.,
Ublig Lászlót,	(17. ") a VI.,
Cseresy Aladárt,	(19. ") az I.,
Hazai Elemért,	(20. ") a III.,
Csürös Gyulát,	(21. ") és
Issó Jenőt,	(22. ") a IV.,
lembényi Gábor Pétert,	(23. ") és
Demetrovics Dezsőt,	(24. ") a VIII.,
Wagner Bélát,	(25. ") az V.,
Azudt Istvánt,	(26. ") a VI.,
Gross Rezsőt,	(27. ") az I.,
Sándor Józsefet,	(28. ") a VII.,
verebélyi Marsó Pált,	(29. ") az V.,
Tóth Gyulát,	(30. ") a II.,
fűji Fáy Gyulát,	(33. ") az V. és
Liptay Lászlót,	(34. ") a VII. számú

csendőrkerület állományában;

hadnagyokká:

1914 november 1-ei ranggal:

Orbán László badapródot. (20. rangszám) a II. számú csendőrkerület állományában; továbbá

1915 márczius 1-ei ranggal:

a következő tisztjelölteket:
sárosfai Bittó Gyulát, (5. rangszám) a VI. és
Nádaskay Istvánt, (8. ") a II. számú csendőrkerület állományában;

százados-számvivővé:

1915 márczius 1-ei ranggal:

Orbán István főhadnagy-számvivőt, (1. rangszám) lét-számfelett az V. számú csendőrkerületnél, beosztva a belügyminiszterium csendőrségi osztályában;

főhadnagy-számvivővé:

1915 márczius 1-ei ranggal:

Fodor Emil hadnagy-számvivőt, (1. rangszám) az I. számú csendőrkerület állományában;

Magyar Köztisztviselők és Állami Alkalmazottak Takarékpénztára

részvénytársaság

Budapest, VII., Rákóczi-ut 76. sz.

— Telefon 153-44. szám. —

Alaptőke 2.000,000 korona.

Köztisztviselői kölcsönök törlesztésre.

Előlegek értékpapírokra.

Családi házak és telepek létesítése.

Előadunk betéteket takarékpénztári könyvecskére. 1 Oly takarékbetétek után, melyeket hat hónapi felmondási idő lekötése mellett helyeznek el intézetünknel, 6% (hat) betéti kamatot fizetünk. (A tőkekamatadó levonásával.) 2. Oly takarékbetétek után, melynél a betevő az 1. pontban jelzett felmondási időt ki nem köti, 5 1/4% (öt és fél) betéti kamatot fizetünk. (A tőkekamatadó levonásával.)

Kölcsönök lakbérletiltás ellenében.

Külföldi pénznemek vétele és eladása.

Sorsjegyeknek részletre és készpénzért való eladása.

Előleget nyújtunk értékpapírokra, sorsjegyekre, vidéki intézetek részvényeire.

Személyi kölcsönöket folyósítunk kezesség mellett vagy jelzálogos biztosíték ellenében, jutányos kamattétel mellett. Utalványok, intézkvények és chequek beszedését elvállaljuk igen mérsékelt költségek felszámításával. Veszünk és eladunk értékpapírokat, idegen pénzeket.

hadnagy-számvetőiké:

1915 március 1-ei ranggal:

a következő számvető tisztelhelyetteseket:
 Biczó Györgyöt, (1. rangszám) a II.,
 Sanek Pétert, (2. ") a VIII.,
 Kádár Andriást, (3. ") a III.,
 Pap Domokost, (4. ") az V. és
 Kovács Lászlót, (5. ") az I. számú

csendőrkerület állományában.

Ő császári és apostoli királyi Felsége folyó évi január hó 30-án Bécsben kelt legfelsőbb elhatározásával: az ellenség előtt tanusított vitéz magatartásuk elismeréséül:

verebélyi Marsó Pál, a 69. gyalogezrednél beosztott csendőrhadnagy a hadidiszitményes 3. oszt. katonai érdemkeresztet legkegyelmesebben adományozni és legkegyelmesebben elrendelni méltóztatott, hogy ugyanazon alkalomból

Nagy István, a 69. gyalogezrednél.

Szepessy Árpád és

Császár István, a 132. gyalogdandárnál beosztott csendőrhadnagyoknak a legfelsőbb dicsérő elismerés tudtul adassék.

Ő császári és apostoli királyi Felsége folyó évi február hó 2-án Bécsben kelt legfelsőbb elhatározásával legkegyelmesebben elrendelni méltóztatott, hogy az ellenség előtt tanusított vitéz magatartása elismeréséül dr. Szücs István, III. számú csendőrkerületbeli hadnagy a legfelsőbb dicsérő elismerés tudtul adassék.

Előléptettek:

1915 január hó 25-ével:

a cs. és kir. 3. hadsereg-hadtápparancsnokság táborig csendőr törzstisztje által,

csendőr cz. őrmesterekké:

a m. kir. III. számú csendőrkerület állományában:
 Kiss János III. és Eisler István csendőrök; továbbá

1915 február hó 1-ével:

őrmesterekké:

a m. kir. II. számú csendőrkerület állományában:
 Zeinka István, Márk János, Tormási Sándor őrsvezető cz. őrmesterek;

őrsvezető cz. őrmesterekké:

Nuber Sándor, Mészáros Mihály, Ágh Zeigmond, Telek János és Hódi Sándor csendőr cz. őrmesterek;

továbbá ugyanezen nappal
 a cs. és kir. 3. hadsereg-hadtápparancsnokság által:

őrmesterré:

Virsik Géza, táborig csendőrszolgálatot teljesítő V. sz. csendőrkerületbeli őrsvezető cz. őrmester.

Járőrvezetői jelvényt elállattak:

A m. kir. V. számú csendőrkerület állományában:
 Markos György, Kakas Sándor II., Szabó Sándor III., Dankó László, Rottermund József, Máté János, Geleszka Pál, Piros András, Vass István, Móth Ignác, Szörmen Alajos, Godány Gábor, Szász Lőrincz, Kapinay József, Vizniczky János, Rajkai János, Baltics József, Szapu Géza, Ozifra Mihály, Kőlebercz Ferencz, Tomasovics Pál, Máté László, Lukács Péter, Zobor László, Minarovics János és Spányik Mihály csendőrök.

Lovaglái jutalomdíjban részesített:

A m. kir. II. számú csendőrkerület állományában:
 Fodor György őrsvezető cz. őrmester, az általa lovagolt szolgálati ló után illetékes 2 db. 10 K-s aranyban.

Házasságra léptek:

A m. kir. I. számú csendőrkerület állományában:
 Fésüs János csendőr cz. őrmester, Márton Eszterrel, 1915 január 28-án, Székelyudvarhelyen.

SZÁNTÓ JÓZSEF

gépáruháza 17 évóta létezik Szegeden, a városi bérpalotában

Képes nagy ár-
 jegyzékem díj-
 talanul küldöm.

Képes nagy ár-
 jegyzékem díj-
 talanul küldöm.

Egyedül nálam kaphatók a Helical, Premier, Postielon, Britania, Eska és saját összeállítású legkedveltebb hegykerékpárok. E gépekből hadseregünk részére is szállítottam. Pathé tűnélküli beszélőgépek, lemezek és varrógépek órlási választékban, kedvező részletfizetésre is.

Várnay és Fia, Budapest, VI., Gyár-utca 26.

Nyomtatványok
Sapkák
Keztyűk
Kardbojt
Celluloid kezelő és
nyakravaló
Czipőkrém
Fegyverzár
Borotváló készlet
6, 10 és 20 éves
szolgálati kereszt
stb. stb.

Nagyvárad, Ralikovszki-ut 24. Szeged, Kárász-u. 9.

Mindennemű felszerelési tárgyak
dus raktára olcsó árakkal.

Szíves figyelmébe ajánljuk, hogy 1915. évre szóló előjegyzési naptárainkat csakis megrendelésre küldhetjük ingyen. Megrendelés nélkül portómentesen nem küldhetők. Egyben értesítjük, hogy a Rendeleti Közlönyök, Csendőrségi Rendeleti Közlönyök, Csendőrségi Lapok, Vasárnapi Könyv és Alkoholisztus című könyveket olcsó árban és gyorsan beküldésük, kérjük ezek beküldését.